

Έργα αγάπης φιλανθρωπίας και αλληλοβοήθειας.

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Η φιλανθρωπία κυριαρχούσε από τους πρώτους χριστιανικούς χρόνους στην Αποστολική Εκκλησία. Δεν υπήρχε φτωχός μεταξύ των πιστών. Δεν ανέχονταν να έχουν κάτι που να μην το έχει και ο εν Χριστώ αδελφός τους. Η κοινοκτημοσύνη, όπως φαίνεται από τις Πράξεις όπου γράφεται ότι «ην αυτοίς άπαντα κοινά», βιωνόταν από τους πρώτους χριστιανούς και διασώθηκε στο σημερινό κοινόβιο Μοναστήρι. Η μεγάλη έμφαση που δινόταν από τους θεοφόρους πατέρες στην ελεημοσύνη αντανακλά αυτό το πρωτοχριστιανικό πνεύμα.

Το πνεύμα της αγάπης, της φιλανθρωπίας, της αλληλοβοήθειας, της κοινοκτημοσύνης και ακτημοσύνης που βιώθηκε στο «Βυζάντιο» καθώς και στα ισνάφια της Τουρκοκρατούμενης Ελλάδας, είναι η συνέχεια της ζωής της πρωτοχριστιανικής Ενορίας. Στις μέρες μας το πνεύμα αυτό διατηρείται αλώβητο στα μοναχικά καθιδρύματα (κοινόβια, σκήτες, κελλιά κ.λ.π.). Αυτό το πνεύμα αγκαλιάζει όλα τα πράγματα και όλες τις ανάγκες, τόσο τις υλικές όσο και τις πνευματικές.

Στις σκήτες και στα Μοναστήρια υπάρχει λ.χ. ο θεσμός των «Παγκοινιών» όπου όλοι βοηθούν σ' ένα δύσκολο έργο και μία έκτακτη ανάγκη κάποιου αδελφού ή κάποιας συνοδίας. Όταν υπάρχει ένα δύσκολο διακόνημα, επιστρατεύονται όλοι εκούσια και αγαπητικά, για να βοηθήσουν. Η φράση «κάνε αγάπη» είναι από τις πιο

συνήθειες μεταξύ των μοναχών.

Αυτό το πνεύμα-πολίτευμα μπορεί να λειτουργήσει οδηγητικά για τον σύγχρονο ποιμένα της κοσμικής Ενορίας καθώς και για τους εν τω κόσμω πιστούς. Είναι πάρα πολύ οικοδομητικό για τους πιστούς αλλά και για τους απίστους το να καλλιεργείται στην κοσμική Ενορία η αλληλογνωριμία, η συνεργασία, η αλληλοϋποστήριξη και η αλληλοβοήθεια (πνευματική και υλική). Μου έλεγε φοιτητής από άλλη πόλη που είχε έλθει για να σπουδάσει ότι για δύο μήνες ενώ εκκλησιαζόταν συνεχώς στην ίδια Ενορία δεν βρέθηκε έστω ένας από το εκκλησίασμα, όλο αυτό το χρονικό διάστημα να του μιλήσει, να του πει : «καλημέρα!». Η αδιαφορία, η φιλαυτία, ο εγωισμός κυριαρχούν δυστυχώς στο σύγχρονο άνθρωπο. Οι φωτισμένοι ποιμένες θα πρέπει να αντιστρέψουν αυτό το άσχημο πνευματικό κλίμα. Κατά μίμηση των μεγάλων Πατέρων τις Εκκλησίας θα πρέπει να παρακινούν τους πιστούς στα ποικίλα έργα της αγάπης.

Αυτά τα έργα θα πρέπει να ασκούνται τόσο με πνευματικές όσο και με υλικές προσφορές στην Ενορία. Οι υλικές προσφορές περιλαμβάνουν προσφορές χρημάτων, αγαθών, γαιών, προσφορές εθελοντικής εργασίας καθώς και προσφορές γνώσεων, τεχνογνωσίας κ.λ.π. Οι πνευματικές προσφορές περιλαμβάνουν τα έργα της πνευματικής ελεημοσύνης προς όλους. Αυτά είναι προσφορά εν Χριστώ αγάπης, καλωσύνης, ψυχικής στήριξης, προσευχής και κατήχησης στα ακατήχητα μέλη είτε αυτά είναι μικρά παιδιά, είτε έφηβοι, είτε νέοι, είτε ηλικιωμένοι. Η προσφορά μπορεί να γίνεται είτε σε προσωπικό, είτε σε συλλογικό επίπεδο.

Ο θεσμός των «παγκοινωνιών» επίσης θα είναι πολύ ωφέλιμο να λειτουργήσει εκτός από την μοναστική και μέσα στην κοσμική Ενορία. Στην παγκοινιά (=παν+κοινό) όλη η ενοριακή κοινότητα κινητοποιείται για να συνδράμει κάποια έκτακτη ανάγκη ενός η περισσοτέρων μελών της. Η κινητοποίηση γίνεται με την παρακίνηση και καθοδήγηση του ποιμένου ο οποίος πρωτοστατεί αποδεικνύοντας ότι αγαπά τα πνευματικά του πρόβατα και θυσιάζεται γι' αυτά. Η συμβολή του ποιμνίου της ενοριακής κοινότητας στα εμπερίστατα μέλη της μπορεί να είναι ποικίλη: προσφορά προσωπικής εθελοντικής εργασίας, προσφορά χρημάτων η άλλων υλικών αγαθών, φαρμάκων, οικοδομικών υλικών, φροντιστηριακών μαθημάτων, τεχνογνωσίας, κ.λ.π.

Γενικά μεταξύ των μελών της κοσμικής Ενορίας θα πρέπει να καλλιεργηθεί το κοινοτικό πρωτοχριστιανικό πνεύμα της αλληλοβοήθειας, της αλληλοϋποστήριξης και της ανιδιοτελούς θυσιαστικής αγάπης τόσο όσον αφορά τις βιοτικές, όσο και τις πνευματικές ανάγκες. Όλοι οι πιστοί είμαστε υπεύθυνοι για όλους και όχι μόνο οι ποιμένες.

Απόσπασμα από το βιβλίο: «Τα ασκητικά της Ενορίας» (Ιερομονάχου Σάββα Αγιορείτου) που συν Θεώ θα εκδοθεί σύντομα

Πηγή: hristospanagia.gr